

Rigsdagstidende.

1858.

Forhandlingerne paa Folkethinget. № 103.

Tiende Session.

32te Møde.

Tirsdagen den 16de November Kl. 1.

(Forsat.)

Indenrigsministeren: Den ærede Rigsdagsmand (Alberti), som behagede at kalde Indenrigsministeren en Afskandshandler — jeg troer ikke det var et aldeles correct Udtryk, thi han er vistnok gaaet ud fra den Forudsætning, at man giver vedkommende Creditorer Afskand for deres Synder, uagtet det som bekendt er Debitorerne, man tillader at betale højere Rente — denne ærede Rigsdagsmand sagde, at jeg havde udtalt, at det vilde være meget onskeligt for Indenrigsministeren, om der kunde gives en saadan Begrænsning af Bevillingsmyndigheden, at man havde visse Regler at gaae efter, men han glemte, at jeg tidligere sagde, at den Fremgangsmaade, som er fastsat i hans Forslag — og tildeels ogsaa i det under Nummer 2 paa Vædringslisten opførte Forslag — ikke var saaledes, at jeg troede man burde gaae ind derpaa. Jeg sagde fremsættelse, at jeg for mit Vedkommende ikke vidste, hvorledes man kunde fastsætte en nøiagtig Begrænsning for Bevillingsmyndigheden. Det kunde jo lidet nytte, om jeg her vilde udtale, at jeg skulde forsøge paa at opstille saadanne Regler, naar jeg for Deltagelsen har den Overbeviisning, at det ikke lader sig gjøre; det vilde blot være at omgaae Sagen. I det Hele taget troer jeg, navnlig i denne Termin, ikke at turde nægte at bevilge de Ansøgninger, der indkomme om Tilladelse til at betale en højere Rente end 4 pCt. At man kunde tage under

Overtalelse, om der kunde gjøres Noget for nøiere at gennemgaae de Ansøgninger, der indkomme i en følgende Tid, er et andet Spørgsmaal, som jeg gjerne kan sige, at jeg vil gjøre mit Bedste for, men ved at sige dette troer jeg dog endnu at burde gjentage, at jeg ikke indseer, hvorledes jeg skulde kunne gjøre det. — Hvad det subsidiaire Forslag angaaer, at Hovedforslaget skulde gives den Tilføjning „saadanne Bevillinger blive at meddele gratis,“ da finder jeg, at hvis det høitærede Thing og Landstinget tillige vil gaae ind derpaa, vil der for Regjeringen være mindre Betænkkelighed derved, men paa den anden Side troer jeg just ikke, det vil foranledige, at Creditorerne ville blive mindre tilbøielige til at forlange en højere Rente.

L. C. Larsen: De Bemærkninger, jeg ved 1ste Behandling af denne Sag tillod mig at fremsætte mod det oprindelige Forslag, maa jeg ogsaa i det Hele anvende paa det Forslag, der er fremkommet fra den ærede Rigsdagsmand for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Wintther). De, der ansee en fri Rentefod ogsaa med Hensyn til Laan i faste Eiendomme for det Rigtigste, maae aabenbart foretrække den nuværende Tilstand for den, som dette Forslag vilde frembringe, thi fortiden er der i Virkeligheden ogsaa med Hensyn til Laan i faste Eiendomme al den Rentefrihed, man kan ønske, idet den eneste Indskrænkning deri er en Afgift, som ikke er af saa stor Betydning, at den kan have nogen Indskydelse i saa Henseende; det var bedre, at den ikke var der, men den er ikke nogen væsentlig Hindring for, at de naturlige Love for Omsetningen af Penge kunne gjøre sig gjældende. Jeg skal ikke vende til-